

на сѣка истина. Наистина, въ Свещенното Писаніе има много и таквозь, което доро до сега остава за насъ непостижимо. Но то тѣй и трѣба да бѣде. Въ Свещенното Писаніе са говори за Бога, когото нѣй напзано никога не можемъ постигнѣ; и говори Дѣхъ Божій, който е сѣщество за насъ непостижимо. Съ този начинъ непостижимото въ Свещенното Писаніе сѣдѣжи за ново потвърденіе на тѣй, че то ѣ ѣченіе божественно. Ако Свещенното Писаніе не е написано по вѣдшеніе на Дѣха Божіа, тогазь какъ бѣхъ измыслили челоѣцытѣ тѣй, което е по горѣ отъ тѣхнитѣ понатіа?

Но не само ѣмзтъ на челоѣка са възвысава и освѣтава отъ Свещенното Писаніе: то възвысава и очиста сичката мѣдѣша. Тѣй, въ Свещенното Писаніе са заключава ѣченіе най чисто: то ѣ сребро очистено отъ прѣсть-та въ горнилото сѣдмикратно прѣстопено. Сичкытѣ мѣдѣ правила сѣ светы, сичкытѣ мѣдѣ побѣжденіа чисты. Онзи, който живѣе по правилата на Свещенното Писаніе, който дѣйствова по неговытѣ вѣдшеніа, той става челоѣкъ истинскый, божествененъ, сѣзсѣмъ неприличенъ на челоѣцытѣ отъ този кѣкъ,—челоѣкъ, отистина чистъ, небесенъ, безъ никакъ скверность или порокъ: той като че